

Opa Snauw en het poesje

door CO VAN DER STEEN-PIJPERS

In de tuin onder de grote kastanjeboom zit opa Snauw. Zo heet hij niet. De jongens noemen hem zo. Als ze hem zien zeggen ze beleefd: „Dag meneer Blauw.” Maar op een veilige afstand roepen ze: „Opa Snauw! Opa Snauw!” Omdat hij altijd grauwt en snauwt.

Dat is niet aardig van de jongens. Want meneer Blauw heeft het lang niet makkelijk. Hij is altijd op zee geweest. En hij verlangt zo terug naar z'n schip op de deinende golven. Maar z'n rug doet zo'n pijn en z'n ene been is stijf van de reumatiek. Hij is te oud geworden voor de zee. Hij kan alleen maar een beetje strompelen door de tuin. En daarom snauwt hij zo vaak. Hij is oud en eenzaam en er is niemand die van hem houdt. De kinderen zijn bang voor hem en achter zijn rug schelden ze. Dat weet hij wel!

Naast hem woont Wouter. Wouter hoort hem vaak mopperen en snauwen. Door een gat in de heg ziet hij soms de boze ogen onder de borstelige wenkbrauwen. Nu kijkt hij ook weer door de heg. Hij ziet dat meneer Blauw de krant leest en hij hoort hem soms zwaar hoesten. Hij ziet het, als de krant op de grond valt, en hoe de oude man tevergeefs probeert z'n stramme rug te buigen. Opeens kijken twee strenge ogen recht in de zijnen. Wouter wil weggaan, maar 't is of die ogen hem vasthouden. „Wat moet je daar?” klinkt een barse stem. „Weet je wel dat het niet netjes is om naar iemand te gluren? Kom eens bij me!”

Aarzelend gaat Wouter door het tuinhokje. 't Is een geruststelling voor hem dat meneer Blauw niet zo goed kan lopen. Als hij hem slaan wil, is tie gauw weg, reken maar! Hij raapt de krant op en geeft hem aan, met een zacht: „Alstublieft meneer!” Dat stemt de oude man een beetje vriendelijker. „Haal jij es een pakje pijptabak voor me,” zegt hij. „Dat ellendige been ook! Ik kan niks meer zelf doen!” Peter houdt z'n hand al op om geld, als hij plotseling verstijft van schrik. In de kastanjeboom bewoog iets. En als hij opkijkt ziet hij daar...Vlekje! Wouter heeft een klein poesje, grijs met een zwarte vlek op z'n kopje.

't Is zo lief en speels. 't Holt met grote sprongen door de kamer. 't Pakt met z'n scherpe nageltjes in je kousen en in je broek. Maar 't doet toch geen pijn. En nu is Vlekje ontsnapt. Nu zit Vlekje in de boom, boven meneer Blauw. En Wouter moet weg om tabak te halen! Wat zal er gebeuren, als Vlekje uit de boom springt? Wouter heeft eens gezien dat meneer Blauw de dikke kater van Bergman op de punt van z'n schoen nam. En Vlekje is nog zo klein! „Ga je nog?” vraagt meneer Blauw ongeduldig.

Wouter loopt al. Nee, hij drááft! Hij moet terug zijn voor er iets ergs gebeurt. „Je blijft van m'n poesje af, lelijke opa Snauw!” scheldt Wouter zacht voor zich heen. Als Vlekje nu maar in de boom blijft!

Maar dat doet Vlekje niet! Nieuwsgierig kijkt hij naar de krant, die beweegt en ritselt. Dat is iets om mee te spelen! Hij trekt z'n pootjes in, kromt z'n rug, en... komt met een lenige sprong bovenop de krant terecht.

Meneer Blauw schrikt zó hevig, dat z'n hart bonst en z'n handen beven. Voor de tweede maal glijdt de krant op de grond.

Vlekje is naar beneden geduikeld, vlak bij de schoen van meneer Blauw. Hij weet niet, dat dat een erg gevaarlijk plekje is.

Meneer Blauw hijgt nog als hij begint te schelden op dat kleine mormel.

Maar Vlekje trekt zich er niets van aan. Hij slaat z'n klauwtjes in de donkere broekspijp en klimt handig naar boven, helemaal tot op de schouder van meneer Blauw. Hij geeft kopjes langs het ruwe, rode zeemansgezicht, en hij vlijt zich spinnend tegen de brede borst.

En dan wordt er iets zacht in die oude, harde baas. Hier is een klein wezentje dat niet bang voor hem is. Vreemd is dat. Vreemd en prettig. Z'n trillende handen strelen het zachte lijfje. „Weet je de weg niet meer...?” vraagt hij. „Of ben je alleen, net als ik?”

Als de jongens in de buurt waren, zouden ze horen dat opa Snauw ook vriendelijk kan spreken. Tegen een klein, lief poesje snauw je niet.

Zo vindt Wouter hen als hij buiten adem het hekje instuift.

„Dat is mijn poesje,” is alles wat hij weet te zeggen. „k Moet niks van katten hebben,” bromt meneer Blauw. „Ze kunnen geen vogel met rust laten. Maar dit is een lief diertje. Neem maar weer mee. Je kunt gerust nog eens terugkomen. Ik ben toch altijd alleen.”

„Hier is uw tabak en de krant,” zegt Wouter zacht. Wat is het erg, als je niet zelf tabak kunt halen, en niet eens je krant oprapen. Hij begint er iets van te begrijpen dat meneer Blauw zo vaak mopperig is.

„Ik zal altijd boodschappen voor u doen,” belooft hij. „En als ik naar school moet, dan mag Vlekje bij u blijven!”

En zo zijn ze vrienden geworden: de oude, knorrije zeeman en het kleine, speelse poesje!